

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: **S.M.**, narozen **XX**
státní příslušnost Ukrajina
bytem **XX**
zastoupen advokátem Mgr. Pavlem Čižinským
sídlem Baranova 1026/33, 13000 Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2018, č. j. MV-138445-4/SO-2017

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 23. 1. 2018, č. j. MV-138445-4/SO-2017, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 5. 10. 2017, č. j. OAM-20147-10/ZM-2017, se zrušují pro nezákonnost a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 10 800 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Pavla Čížinského.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 5. 10. 2017, č. j. OAM-20147-10/ZM-2017, jímž bylo podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno správní řízení ve věci žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce pobýval na území ČR na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území s platností od 27. 7. 2017 do 24. 10. 2017. Dne 3. 8. 2017 podal žalobce u správního orgánu I. stupně žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně uzavřel, že žalobce nesplňuje podmínku nepřetržitosti pobytu na území po dobu nejméně tří let podle § 42 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, na základě čehož nebyl oprávněn k podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Tato skutečnost pak byla důvodem pro zastavení řízení o žádosti. K odvolání žalobce žalovaný přezkoumal prvostupňové rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru o nedůvodnosti odvolání. Žalovaný odmítl argumentaci žalobce, že ustanovení § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců je speciální vůči § 42 odst. 2 téhož zákona, čímž by měla být v dané věci aplikace § 42 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyloučena. Žalovaný naopak uvedl, že § 42 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je obecnou právní úpravou, ustanovení § 42g odst. 5 pak pouze specifikuje další podmínky pro vydání zaměstnanecké karty, není však speciální k prvně uvedenému ustanovení. V daném případě je tedy nutné naplnit podmínky obou ustanovení kumulativně. Novelou č. 222/2017 Sb. došlo pouze k transparentnímu zakotvení dosavadního výkladu zákona zastávaného správními orgány. I před touto novelizací § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců tedy bylo stanoveno omezení týkající se délky pobytu v režimu strpění. Protože žalobce podmínku nepřetržitého pobytu na území po dobu tří let nesplňuje, nebyl oprávněn k podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty.
3. Žalobce v podané žalobě nejprve zrekapituloval průběh správního řízení, obsah podaného odvolání a napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že v dané věci bylo nesprávně aplikováno ustanovení § 42 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ač mělo být aplikováno pouze ustanovení § 42g odst. 5 téhož zákona ve znění do 14. 8. 2017, které je ve vztahu k prvně uvedenému ustanovení speciální. Není pochyb, že novela č. 222/2017 Sb. hodlala zpřísnit dosavadní znění § 42g odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců, které bylo vůči držitelům víz za účelem strpění příznivější než obecná úprava v § 42 odst. 1 a 2 téhož zákona. Žalobce odkazuje na text důvodové zprávy ke zmíněné novele, z níž plyne záměr zákonodárce tuto doposud příznivější úpravu

zpřísnit. Ustanovení § 42 odst. 2 a 42g odst. 5 jsou vzájemně vylučující, nemohou se tedy doplňovat.

Dle výkladu žalovaného by ustanovení § 42 odst. 1 a 2 muselo být jako obecné užíváno i v případě dalších speciálních druhů dlouhodobého pobytu, což se neděje. Současné s žádostí

o zaměstnaneckou kartu žalobce podal i žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny dle § 42a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný měl tedy dle svého výkladu logicky i toto řízení zastavit, neboť žalobce ani v tomto řízení podmínku dle § 42 odst. 2 nesplňoval. Žalovaný nicméně řízení nezastavil a o žádosti rozhodl meritorně. Výklad prezentovaný v napadeném rozhodnutí tedy žalovaný uplatňuje volně, nenajde-li jiný důvod

pro zamítnutí žádosti. Dle výkladu žalovaného by jako obecné ustanovení mělo logicky platit

i ustanovení § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což by v případě zaměstnaneckých karet vedlo k tomu, že žádost o zaměstnaneckou kartu nemůže v ČR podat prakticky nikdo, neboť víza

nad 90 dnů za účelem zaměstnání se nevydávají. Žalobce z těchto důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

4. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a opětovně konstatoval, že § 42 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je obecnou právní úpravou, vůči níž není § 42g odst. 5 téhož zákona speciální. Podmínky obou ustanovení musí být splněny kumulativně. Novela č. 222/2017 Sb. zachytila dosavadní výklad zastávaný správními orgány, čímž by se mělo předejít nesprávné interpretaci § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců.
5. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 3. 8. 2017 podal u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, žádost o vydání zaměstnanecké karty. V ČR přitom pobýval na základě víza platného od 27. 7. 2017 do 24. 10. 2017 za účelem strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu bylo správním orgánem I. stupně výše popsáním rozhodnutím ze dne 5. 10. 2017 zastaveno. Na podkladě odvolání žalobce rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
6. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
7. Podle § 42 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je dále oprávněn podat cizinec, který na území pobýval na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) až c) nebo § 33 odst. 3 a následně na území pobývá na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu vydaného podle § 43,

pobývá-li na území nepřetržitě po dobu nejméně 3 let.

8. Podle § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017, žádost o vydání zaměstnanecké karty se podává na zastupitelském úřadu. V průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu.
9. Posouzení věci závisí na vyřešení právní otázky vztahu ustanovení § 42g zákona o pobytu cizinců, jež upravuje zaměstnaneckou kartu, jakožto speciální typ povolení k dlouhodobému pobytu, a ustanovení § 42 téhož zákona, jehož předmětem je úprava obecného (standardního) povolení k dlouhodobému pobytu. Protože žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty byla podána dne 3. 8. 2017, tedy před novelizací zákona o pobytu cizinců zákonem č. 222/2017 Sb., je třeba vycházet ze znění zákona před touto novelou. To je v tomto případě stěžejní, neboť od 15. 8. 2017 bylo ustanovení § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců změněno tak, že v případě žalobce s povoleným pobytem za účelem strpění dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců lze žádost ministerstvu podat pouze za podmínky nepřetržitého pobytu na území po dobu nejméně tří let. Předchozí úprava § 42g naproti tomu podmínku tříletého nepřetržitého pobytu neobsahovala, žalovaný ji nicméně přesto v případě žalobce dovodil, a to cestou aplikace § 42 odst. 2 zákona o pobytu cizinců v řízení o žádosti žalobce. Pro nesplnění této podmínky bylo řízení o žádosti žalobce zastaveno.
10. Krajský soud se s právním názorem žalovaného o nutnosti aplikace § 42 odst. 2 zákona o pobytu cizinců v řízení o vydání zaměstnanecké karty neztotožňuje. Zaměstnanecká karta je včetně podmínek pro její vydání a pro podání žádosti o ni komplexně upravena v § 42g zákona o pobytu cizinců. O tom nejlépe svědčí právě zmíněná novelizace zákonem č. 222/2017 Sb., kdy zákonodárce seznal, že je vhodné v případě cizinců s povoleným pobytem za účelem strpění žádajících o zaměstnaneckou kartu (jakož i o jiné speciální typy povolení k dlouhodobému pobytu) stanovit podmínku nepřetržitého pobytu, proto přistoupil k novelizaci § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Pokud by měl zákonodárce za to, že tato podmínka je již stanovena, neboť se v těchto případech obecně uplatní ustanovení § 42 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nepřistupoval by k novelizaci § 42g odst. 5 tohoto zákona. Tento závěr soudu ostatně plyne i z důvodové zprávy k zákonu č. 222/2017 Sb., na niž poukázal žalobce, kde se mj. uvádí: „Cílem této úpravy je tedy pouze sjednocení podmínek, za nichž lze z oprávnění k pobytu za účelem strpění podat žádost o standardní nebo speciální druh povolení k pobytu.“
11. Z uvedeného plyne, že zákonodárce do novelizace vnímal úpravu speciálních typů povolení k dlouhodobému pobytu, včetně zaměstnanecké karty, jako rozdílnou od standardního povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž tento stav nepovažoval nadále za žádoucí, proto přistoupil k novelizaci, kterou chápal jako změnu dosavadního stavu. Z důvodové zprávy naopak neplyne, že by zákonodárce uvedenou novelou např. v zájmu

právní
již existující.

jistoty

pouze

zpřesňoval

úpravu

12. Dle názoru soudu je tedy úprava § 42g zákona o pobytu cizinců speciální úpravou institutu zaměstnanecké karty, ve vztahu k níž již nepřistupuje další podmínka zakotvená v ustanovení § 42 odst. 2 téhož zákona, které se týká standardního povolení k dlouhodobému pobytu. Pokud ustanovení § 42g v rozhodném znění neobsahovalo podmínku nepřetržitého pobytu na území, nebylo možno nesplnění takové podmínky klást žalobci k tíži.
13. Nadto lze uvést, že pokud žalobce uvádí (a přikládá i příslušné rozhodnutí žalovaného), že správní orgány v jiném jeho řízení o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, které bylo zahájeno před popsanou novelizací, posuzovaly jeho žádost meritorně a řízení nezastavily, jde o výraz nekonzistentního přístupu žalovaného, jenž sám nerespektuje výklad prezentovaný v napadeném rozhodnutí. Postupem dle výkladu žalovaného by totiž bylo třeba ustanovení § 42 odst. 2 zákona o pobytu cizinců aplikovat jako obecné i v dalších řízeních o speciálních typech povolení k dlouhodobému pobytu, tedy i v řízení dle § 42a uvedeného zákona. Do tohoto ustanovení ostatně byla zákonem č. 222/2017 Sb. obdobně jako v případě § 42g odst. 5 doplněna podmínka nepřetržitého pobytu na území (v tomto případě 6 měsíců). Sám žalovaný se tedy patrně jím předneseného výkladu týkajícího se užití obecného § 42 odst. 2 zákona o pobytu cizinců i v řízeních o povolení zvláštních typů dlouhodobého pobytu striktně nedrží.
14. Vzhledem k výše uvedenému shledal soud žalobu důvodnou. Proto postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci po výzvě soudu nevyjádřili svůj nesouhlas s rozhodnutím bez jednání. Protože popsanou nezákonností trpí již prvostupňové správní rozhodnutí, využil soud možnosti dané mu § 78 odst. 3 s. ř. s. a zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V dalším řízení budou správní orgány vysloveným právním názorem soudu vázány dle § 78 odst. 5 s. ř. s., nebudou tedy považovat žalobce za neoprávněného k podání žádosti o zaměstnaneckou kartu z důvodu nesplnění podmínky tříletého nepřetržitého pobytu na území.
15. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení.
16. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žaloby dle příslušných položek sazebníku soudních poplatků ve výši 4 000 Kč, odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby v celkové výši 6 200 Kč [2

úkony právní služby
 po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky
 č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] a náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300
 Kč
 za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu). Osvědčení o
 registraci advokáta k DPH nebylo předloženo. Celkem tak náhrada nákladů řízení činí
 10 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho
 doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního
 soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní
 soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje
 se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den
 lhůty
 na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den.
 Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě
 obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,
 v jakém rozsahu
 a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li
 stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,
 vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon
 advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro
 zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho
 internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 22. ledna 2019

Mgr. Lucie Trejbalová
 předsedkyně senátu